

Soren Ward
Lecei játszma
(rövid részletek)

– Ismerem a fajtáját – bólintott Yorna. A megfogalmazás ellenére a hangja nélkülözte a támadó élt. – Nem talál nemtelennek egy ilyen versengést?

Narik népe nem volt éppen szégyenlős, Vernis fejében eddig meg sem fordult a gondolat, hogy a nomád nemtelennek találna egy ilyen jellegű, vagy bármiféle versenyt. Lovas seregeik egész tartományokat portyáztak végig északon, és közben hozzányúltak olyasmikhez is, ami eredendően nem volt az övék. Ettől függetlenül létezett a saját szokásaiknak megfelelő erkölcsiségük. Az íjászverseny ugyan legalább annyira volt cirkuszi produkció, mint komoly megmérettetés, ezzel együtt képtelenségnek tűnt, hogy a djünn számára elvtelen dolog lenne a részvétel. A nő második kérdésére nem szándékozott válaszolni.

– Hosszú történet – legyintett.

(...)

– Sokat tudsz a versenyről. Kik a legjobb lövészek?

Vernis először érzett némi türelmetlenséget. Egy percig sem gondolta komolyan, hogy Yorna valóban az íjászversenyről szeretne mindent megtudni, de úgy látszott, téved. A nő következetesen kérdezett, lassan minden részletre kitért. Ugyanakkor a kalandorban feltámadt a lelkesedés is. Sokat tudott az íjászversenyről, többet, mint bárki a világon, leszámítva a valódi bennfenteseket.

– Sok jó lövész megfordul, vagy megfordult a versenyen. Ám a legesélyesebbek a leceaiak. Az utolsó öt évben négy leceai versenyző mindig szerepelt a döntőben. A legelső közülük Sian.

Egy pillanatra elhallgatott. Siant személyesen ismerte. Felidéződött előtte a nő hollófekete haja, mandulavágású, sötét szeme. Csábító mosolya. Hideg közönye. Vernis keze akaratlanul is ökölbe szorult. Nem pusztán ismerte Siant; túlságosan is jól ismerte.

– Sian khýtán nő, a tehetsége mellett a szépségéről is híres. – A kalandor itt elharapta a mondatot. Ha ingyen akarsz megkapni egy nőt, ne dicsérd előtte egy másik szépségét. Inkább Sian lövésztehetségével folytatta: – Még sohasem győzött, mindig egy hajszállal veszít a végén. Bambuszíjat használ, akár valami déli barbár, de bámulatosan bánik vele. A közönség imádja, pedig... Pedig annyi tisztesség sem szorult belé, mint egy homoki viperába.

Yorna elégedetten bólintott. Nem készített feljegyzést, de Vernis úgy gondolta, minden egyes szavát megjegyzi. A kalandor kitérőjét, melyben Siant jellemezte, a varázslónő nem kommentálta, ahogyan arra sem kérdezett rá, mire alapozza a véleményét.

– Fekete Roro is érdekes figura – folytatta Vernis. – Valaha az Arcnélküli Testvérek közé tartozott, jó pár kereskedőt kifosztott a Lecea felé tartó karavánutakon. A nép szereti, mert amit a gazdagoktól elvett, azt a szegényeknek adta. A Leceai *első kard* halálra ítélte, de soha nem hajtották végre az ítéletet, hogy mindig elindulhasson a versenyen. A szóbeszéd szerint, ha egy alkalommal nem jutna az első öt közé, nyomban fejét vennék. A nép rajong érte. Úgy tartják róla, valaha folyóvölgyi brúl volt, de a testvérbátyja kitúrta a vagyonából, ezért csapott fel banditának.

– Mesei hős – értett egyet Yorna. Ajkai körül gúnyos mosoly derengett fel. Vernis sem nagyon hitt a legendás érzékenységében, amit Fekete Roro állítólag a szegények iránt táplált.

– Valószínűleg csak a cirkusz miatt terjednek róla mindenféle szóbeszéddek – bólintott a kalandor. – Ezzel együtt nem lebecsülendő, mint lövész. Már az is előfordult, hogy megnyerte a versenyt. A jutalmát persze nem vehette fel, azokat kárpótolták belőle, akiket korábban

megrabolt. Meg néhány özvegyet... Roro fénykorában sok strázsá végezte fekete nyíllal a szívében.

– Más esélyesek? – faggatózott tovább a nő.

– Sasszem Byr is bármikor győzhet. – Vernis lassan belemelegedett az előadásba. – Byr a strázsák közül való. Nyugodt fickó, botját használ, ahogyan Fekete Roro is. A közönség őt is kedveli, bár nem tud velük annyira bánni, mint az útonálló. A legenda szerint Byr is abban a csapatban volt, amelyik elfogta Rorót, ezért minden verseny visszavágó közöttük. Azt beszélnek, akkor lennének a legboldogabbak, ha egymásra löhetnének, ez egyébként más versenyzők összefüggésében is igaz lehet.

– Igazi hőroszok! – állapította meg a varázslónő különösebb lelkesedés nélkül. Vernis lassan kizárta a lehetőségét, hogy naiv teremtéssel lenne dolga, aki először lát világot. A nő szavaiból legalábbis a sokat látott emberek cinizmusát kezdte kiérezni. Ahhoz azonban késő volt, hogy óvatosabbá váljon. A forróság, a bor, a nő közelsége a szűk kabinban beszédessé tették.

– Majd meglátod... – tárta szét a karját Vernis. – A legjobb lövész szerintem Telendil. Egy száműzött félf Csendesből. Holdját használ, elf fegyvert. Sokszor győzött már, de az is megesett, hogy a legesélyesebbnek tűnt, ám elbukott...

Telendil persze éppen akkor veszített, amikor szinte mindenki őt várta győztesnek, és a belé fektetett bizalmat aranyban is mérni lehetett. Máskülönben is különösnek tűnt, hogy félf léte a leceai íjászversenyen fitogtatja a tudását. A kalandor Narikról elképzelhetetlennek tartotta, hogy nemtelennek találja a vetélkedést, Telendilről viszont éppen ellenkezőleg...

(...)

A Fekete Kikericsben csak úgy nyüzsögtek az új arcok. A fogadóban töltött két éjszaka elég volt hozzá, hogy Vernis legalább látásból megismerje a vendégeket, így megállapíthatta, legalább féltucatnyi idegen bukkant fel. Vélhetőleg minden második vagy harmadik friss ábrázat a Tolvajcéh embere volt. Kíváncsi lett volna rá, mit szól ehhez Horx.

– A Céh emberei – erősítette meg Telendil. – Alrent figyelik.

Vernis hűledezett az iram láttán. Alren csak az imént került a képbe, és máris minden mozdulatát követték. Hőn remélte, hogy nem esik baja a félnótás brúlnak, aki részben Vernis miatt került a figyelem középpontjába. Ami Alrent illeti, a szokásos formáját hozta: naiv, ám dúsgazdag hatalmasságnak tűnt, aki Leceában mulatja ki magát. A harmadik éjszakára a kurtizánok is felfedezték; két lánnyal szórakozott, mindkettő olyan szép volt, hogy Vernisnek belesajdult a szíve a látványba. A kurtizánok egymással közel sem voltak olyan kedvesek, mint Alrennel. A gesztusokból Vernis látta, hogy hamar hajba kapnak majd a szép zsákmányon. Megsajnálta őket, legalábbis a kevésbé ügyeset. Lecea szépségei veszedelmesek voltak; a harisnyába rejtett tőr, a méreg, a skorpió ugyanúgy az eszköztárukhoz tartoztak, mint a rafinált ruhaköltemények, vagy a félig leeresztett szempillák. Furcsamód, Alren mintha nem értette volna a közeledésüket. Bár nem volt zavarban, sőt, láthatólag kitűnően érezte magát, ugyanakkor cseppet sem látszott férfiasnak. Horx is körülöttük sürgölődött, mint Alren nagy cimborája, talán ezért sem vette észre a nemkívánatos vendégeket.

Telendil a söntéspulthoz hívta Narikot, jelezve, hogy meghívja egy italra. A nomád rögvést elfogadta az invitálást, Vernissel ellentétben tökéletesen megbízott mind Yornában, mind Telendilben. A kalandornak lelkiismeret-furdalása támadt; Narik, a tisztaszívű harcos nem láthatta át a leceai intrikák szövevényét. Ha véget ér a lappangási időszak és bekövetkeznek az elkerülhetetlen kenyértörések – mindegy, ki melyik oldalon áll –, olyan értetlen lesz, mint egy becsapott gyerek. A kalandor várt egy keveset, utána fáradtságra hivatkozva kimentette magát, és felsietett a szállásukra.

Az ajtó előtt elővonta a Telendiltől kapott tört, és a köpenye ujjába rejtette. Közben újfent megcsodálta; mívesen megmunkált, remek fegyver volt, színezüstből. Ideális fegyver

mágiahasználó vagy mágia által létrehozott teremtnyek ellen. Aztán nagy lélegzettel, nyugalmat erőltetve önmagára, benyitott.

Yorna az ágyán végigheveredve olvasott, a köpenyét párnaként gyűrte a tarkója alá. A varázshotja a falnak támasztva pihent, gondoskodva a betűk kisilabizálásához szükséges fényről. Amikor a kalandor belépett, Yorna előzékeny elsuttogott egy szót, amitől a bot fénye erősebb lett, és megvilágította az egész szobát.

– Boldogultál?

– Pompásan ment – felelte Vernis. – Megpróbáltak megvesztegetni, és mi látszólag elfogadtuk az ajánlatot.

– Pazar – biccentett Yorna, és visszafordult a könyvéhez.

Vernis szíve a torkában vert. Valahol azt hallotta, a mágiahasználóknak az agyuk a legsebezhetőbb pontjuk, ahogy a köznapieknak a szív vagy a tüdő. Talán a tőrnél jobb lenne egy csatacsillag vagy egy buzogány. Egy gyors mozdulattal a varázslónő mellett termett, térdével az ágyhoz szorította Yornát, és a fegyvert a torkának szegezte:

– Ezüsttőr – lehelte Vernis. – Az álladon át az agyadig is elér, ha szükséges. Meg ne próbálj varázslathoz nyúlni!

– Mi képzelsz? – csattant fel Yorna, de Vernis látta, hogy egy pillanatra megrémül. Hamar visszanyerte a nyugalmat, de abból a pillanatból Vernis erőt merített a továbbiakra.

– Beszélni fogsz, boszorkány! – válaszolta a kalandor.

– Miről?

Tedd le a fegyvert!

Lamunis pántja pillanatok alatt felforrósodott Vernis homlokán. *Őrütséget csinállok*, gondolta, a fegyver megremegett a kezében, de ura maradt a helyzetnek. Lehelet-finoman megkarcolta Yorna bőrét, még vér sem serkent.

– Soha többet ne próbálkozz ezzel!

A varázslónő mozgolódni kezdett Vernis alatt.

– Meg akarsz kapni?

A húsrá ható mágia még gyilkosabb volt, mint amikor az elmét támadta. Vernis fejéből tüstént leszállt a vér.

– Soha – hörögte. – Hagyd abba az ostoba játékaid, és válaszolj a kérdéseimre! Kettőt is feltennék: mit akarsz a százezer arannyal, és mit keres nálad az öt nyílhegy?